

LBRIS

We know
books

Cristiana Alexandra Levițchi

Istorii de viață
Cazuri de terapie istorisite
inedit

Editura Sensart 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEVIȚCHI, CRISTIANA ALEXANDRA**Istorii de viață : cazuri de terapie istorisite inedit /**
Cristiana Alexandra Levitchi. - București : Sensart, 2019

Index

ISBN 978-606-94767-0-3

821.135.1

159.9

Copyright © Levițchi Cristiana Alexandra 2019

Pentru prezenta ediție în limba română, toate drepturile ediției aparțin autoarei. Reproducerea prin orice mijloace, chiar și parțială, a textului cuprins în acest volum, fără acordul scris al autoarei, constituie o încălcare a Legii drepturilor de autor și se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

Coperta: Nina Popa

Editura Sensart

editura@sensart.ro

Cuprins

Despre autoare	5
Cui se adresează cartea.....	7
Istorii la o cafea cu ciocolată.....	8
Pași în istorie	8
Persoane care au ce spune	12
Corpuri și fantasme	15
Bărbați copii, bărbați părinți, salvatori și salvați.....	19
Manifestarea nu e ce pare a fi.....	29
Mamă "copil" și pene răsfirate	38
Moise și sindromul lui Atlas	46
Autoritarism și autoritate.....	53
Patul lui Procust	60
Măști și fantasme.....	73
Istorii la umbra unor castele vechi	77
Paris între mit și realitate.....	77
Tabuuri	86
Menage à trois și umbre	95
Cupluri mitice.....	106
Aspecte tainice	112
Senzațiile tari ale vieții.....	124
Un cer mai vechi de o zi.....	129
Istorii cu parfum de leandri	132
Flori pe străzi, șampanie dimineța, femeii naturale spirit spaniol	132
Labirintul și balaurii	135
Mame și catedrale.....	140
Reumatism și arhitectură feminină.....	143
Grădini interioare	150
Nebunie, inconștient și teamă viscerală	156
Femei masculine și bărbați feminini	175
Gotic și cosmopolit.....	185

Pași în istorie

Îmi luasem concediu în sfârșit... după o perioadă foarte aglomerată... Oamenii își construiesc case în anotimpul cald de obicei, dintr-un motiv lesne de înțeles. Anul acesta terminasem mai repede proiectele. Era primul an în care mă puteam bucura de un concediu de la un cap la altul. Deși aveam o profesie "liberală" și teoretic puteam să îmi iau concediu când doream, practic eu eram „angajatul”, eu „angajatorul”. Partea mea realistă, pragmatică lucrase timp de 3 ani. Mai fusesem în excursie organizată prin Europa în timpul facultății dar nu zăbovisem destul asupra Florenței, Romei și Barcelonei. Asta îmi propusesem pentru aceasta excursie. Vroiam să vad mai cu amănuntul lucrări ale lui Michelangelo, Gaudi, Dali numai pentru mine, nu neapărat pentru profesie. Noi arhitecții avem un simț al copilăriei pregnant, ar spune un psiholog, deoarece simțim nevoia să păstrăm ceea ce e vechi într-o construcție veche... și ce poate însemna asta, nici mai mult nici mai puțin un grad de infantilism... Și ce dacă? Atâta timp cât nu e obsedant inserat în ființarea noastră nu cred că strică. Asta ar spune tot un psiholog. Obişnuiesc să gândesc deseori ca unul din tagma celor care se ocupă de „suflet și minte” și poate nu întâmplător mi-am ales ca meserie arhitectura. Un amic de-al meu, terapeut, evident, mi-a explicat legătura între casă și persoană. Casa în vise, reprezintă persoana și

camerele sunt părți ale personalității ei. Casa înseamnă ființa interioară, etajele săle, pivnița și podul său, simbolizează diferite stări ale sufletului: pivnița corespunde subconștientului, iar podul spiritualității. În funcție de cât de mult se interesează de toate părțile acestea ale casei îmi pot da seama ce e prioritar pentru ei în acel moment. O dată cu moda Feng Shui, beneficiarii interesați angajau și un specialist care să le măsoare în funcție de momentul construirii casei, ce fel de zone ar fi benefice pentru fiecare dintre ei. Fiecare popor posedă un stil propriu cu privire la știința poziționării unei case, în așa fel încât proprietarii să se simtă securizați și plini de noroc. A poziționa casa într-un loc ferit având în spate dacă se poate un munte sau deal și în față un drum deschis sau o apă și nu invers mi se pare o decizie mai mult decât logică. Când îmi iau o lucrare, privesc beneficiarul, ascult ce fel de construcție vrea, ce-i place, ce-i displace, îl întreb și altele, despre modul lui de viață, mei am puțin și fac o „anamneză” ar zice un medic. Casa și designul interior au o strânsă legătură cu personalitatea beneficiarului. Nu o să-i aplici violet cu ciclamen pe perete, unui om care are o meserie tehnică și e îndrăgostit de ordine, disciplină, acuratețe sau care se simte insecurizat în situații noi și neprevăzute, doar dacă vrea să-si dezvolte latura mai nonconformistă. Un beneficiar artist s-ar simți ca peștele în apă cu astfel de culori în atelier de exemplu.

Dacă în adolescență citeam cu multă aviditate cărți de istoria artei și grei ai literaturii universale ' Dostoievski, O' Neall, Ibsen, Shakespeare, acum mă delectam cu o colecție de vară, relaxantă, spumoasă plină de mondenități.

Îmi luasem la mine de citit, ceva ușor, nonprofesional, dintr-o colecție aparent pentru vacanță. La prima vedere colecția din care îmi procurasem două cărți, părea a fi pentru domnișoare care nu au ce face altceva decât a umbla prin magazine și a avea diverse aventuri... În cartea pe care o citeam acum, se tratau cu umor, povești de viață foarte actuale. Mai citisem cărți din colecția respectivă și majoritatea dintre ele aveau ca subiect tema dependențelor (de cumpărături, de muncă, de drog, dependența afectivă, condiția femeii într-o lume a bărbaților, cum se adaptează bărbatul modern la stilul femeii modeme)... Interesant e că dramele sunt înfățișate cu umor. Uneori învățăm mai mult dintr-o comedie decât dintr-o piesă tragică. De multe ori într-o comedie se află o realitate dramatică, pusă în scenă cu umor. Putem învăța foarte multe dintr-o carte aparent superficială... A trata evenimentele de viață cu umor și puțină detașare constituie o condiție necesară pentru sănătatea psiho-emoțională.

De abia așteptam să mă văd pe malul Mediteranei cu un espresso alături, privind leandrii. Verde, turquoise și galben... Plante, cer, mare și nisip... Îmm și mirosul cafelei... Devenisem dependentă de mirosul cafelei... și visam să mă plimb după-amiaza pe străduțele înguste ale Florenței și să miros leandrii de pe malurile Mediteranei. Leneveală... să stai la umbră și să nu gândești la nimic, o performanță pe care mulți occidentali nu o ating decât foarte rar de-a lungul vieții lor. Îmi luasem cu mine muzică relaxantă Piazzolla și muzică tradițională turcească. Mă fascinase întotdeauna legătura între muzica unui popor și meleagurile în care locuiesc. Muzica aceasta turcească avea melodicitatea

dunelor de nisip; parca vedeai o cămilă legănându-se agale prin deșert. Toată muzica orientală emană senzualitate, forme feminine ca imaginea dunelor...

Luasem avionul până la Bologna, ca mai apoi să ne transferăm la Florența. Nu eram mulți în aceasta excursie, vreo 11 persoane în total. Grupul nu era omogen. Observasem asta după modul de îmbrăcăminte purtate. Unii purtau costume scortșoase ca la servicii, alții purtau haine comode. De multe ori ne îmbrăcăm la ocazii ce nu țin de protocol și servicii, cu o îmbrăcăminte mai comodă, poate stil sportiv. Se pare totuși, că unii se simt bine „la costum” și în timpul liber sau poate ca s-au învățat așa de mult cu acest port încât a devenit o parte din ei. Remarcasem doi bărbați care erau îmbrăcați la costum. Eram curioasă ce profesie au. Mă gândeam că o să am destul timp să comunic cu ei. Excursia fusese organizată foarte echilibrat: pe de o parte sejur și pe de alta circuit, așa ca aveam timp și de hoinăreală fără scop precis.

Florența nu se schimbase de acum cinci ani. Aceleași case fumurii și străzi pietruite... același farmec intim și spectaculos care mă fascinasese și mă va fascina mereu și mereu. Toscana, cu dealurile și vilele ei pline de istorie, te îmbia împreună cu izul de prosciutto.

Toate orașele istorice medievale miros a vechi și romantic. La noi Sighișoara și Sibiu păstrează încă o parte din farmecul timpurilor. Stilul gotic, străduțe înguste, pietonale, pietruite, buticuri artizanale, baruri intime, intrări minuscule în case încăpătoare cu tavane înalte... mustesc de istorii, de mistere.

Aveam program de voie până seara urmând că dimineața să începem să vizităm sau să revizităm (cei care mai fuseseră) și o după amiază întreagă de hoinărit. O luasem agale de la hotel către Ponte Vecchio cu o parte din grup care dorise să se plimbe și să facă shopping.

- Gălăgioși italienii, nu-i așa? spuse o tipă zâmbind. Era mignona cu ochii negri foarte mari și expresivi. Acum vreo patru ani nu suportam să merg prin așa o aglomerație.

Aveam să aflu mai târziu istoria ei de viață. Când ai la dispoziție mai mult de trei săptămâni afli multe de la coechipierii tai de călătorie.

- Da, ăsta-i stilul am spus eu zâmbind la rândul meu.

Trecusem de ponte San Trinita când unul dintre colegii de grup, oacheș și neastâmpărat dădu tonul.

- Hai să mergem la o cafenea.

Nimerisem într-o casă veche transformată în cafenea, cu fotolii Luis al XVI-lea combinate cu atmosfera Art-Nouveau. Pentru orice arhitect constituie o provocare îmbinarea noului cu vechiul. Nu orice casă cu istorie poate suporta un design interior modern, dar la cele la care și proprietarul e de acord, e o adevărată provocare să încerci. Întotdeauna am militat să păstrez ceea ce e valoros dintr-o casă veche. M-am ocupat acum ceva vreme de designul interior al unei clădiri de birouri. Clădirea era modernă, ca să nu spun fără personalitate exterioară. Beneficiarul era îndrăgostit de stilul Empire, poate era îndrăgostit și de Napoleon, sau poate doar dorea să facă o revoluție cu firma sa. Era destul de straniu să intri într-o clădire modernă și să te trezești în plină istorie. Beneficiarul a avut succes cu firma lui, nu știu dacă din cauza design-ului, neapărat, dar cert e că se simțea bine la birou și când o persoană se simte bine unde lucrează, are o probabilitate mai mare să atragă succesul decât una care nu îndrăgește amplasarea biroului.

Era bine pentru noi cei care nu eram pentru prima oară în Florența. A doua oară, mergi de plăcerea revederii. Îmi comandasem un espresso cu lichior de cafea și cognac. Savuram și făceam cunoștință cu anturajul. Erau și cupluri și persoane singure, majoritatea până în 50 de ani. Mă gândeam că ne leagă măcar generația dacă nu și unele mentalități.

Unul dintre tipii care fusese îmbrăcat la costum, Radu, acum mult mai relaxat în îmbrăcăminte începu să povestească despre serviciul lui. Existau deci persoane care nu uitau nici în concediu de servicii.

- Acum sunt mai relaxat, mai împăcat cu ceea ce se cheamă responsabilitate la servicii. Înainte cu vreo doi ani credeam că dacă nu fac eu tot ce trebuie la servicii se duce firma de râpă.

- Așa credeam și eu acum un an spuse Filip, tipul oacheș, surâzând. Credeam că e „necesar” să lucrez la proiecte de unul singur fără ajutor din afară.

- Pentru mine e foarte important să stau acasă cu familia, spuse Brîndușa, tipa cu ochii negri. Așa am simțit de când mă știu.

Discuția căpătase caracter de confesiune, începutul era promițător mai ales ca nu ne cunoșteam decât de câteva ore. Mai sporovăisem în avion cu Brîndușa despre animale de casă și tentația de a le lua cu noi în călătorie, dacă mă gândesc și aceasta conversație fiind destul de intimă, având în vedere că nu te aștepti să discuți despre pet-ul tău cu o persoană de abia întâlnită. Iată persoane dezinhitate, mi-am zis.

Aveam program de voie două zile. În aceste zile mi-a fost dat să mă plimb pe străduțele florentine și să ascult povești interesante ale unor persoane din grup. E greu de crezut că persoane care de abia se cunosc încep să-și facă destăinuiri, dar de multe ori ne destăinuim mai repede unor necunoscuți decât celor apropiați. Teamă de respingere ne împiedică de multe ori să discutăm cu un cunoscut.

Corpuri și fantasme

Am petrecut până noaptea târziu vorbind despre situația economică a Europei în general în raport cu America. Subiect greu de altfel care ne-a mâncat timpul până la 1 noaptea. A doua zi eram în Piazza della Signoria și admiram „Răpirea sabinelor” de Giambologna și luptele lui Hercule.

Florin și Ileana s-au apropiat.

- Foarte sexi caii spuse Florin.

- Ție ți se pare sexi orice, zâmbi pieziș Ileana.

- Sunt într-adevăr senzuali... O să vedeți ce senzual e Michelangelo (ei nu ajunseseră la Vatican încă) le-am spus făcând cu ochiul.

Nu există artist care să exprime o asemenea forță a naturii ca Michelangelo, poate doar Rodin. Sfinții lui sunt mai umani. Niciodată nu înțelesesem cu adevărat de ce sfinții, de obicei, în biserică se pictează foarte slabi, anorexici chiar. Explicație aveam, mesajul artistului și mesajul Bisericii era poate acela ca sfinții suferă și sunt puri, de aceea sunt mai sus de plăcerile carnale ale vieții la care nu aderă, dar nu înțelegeam de ce oare se asocia sfințenia cu anorexia? Asta înseamnă că dacă sfântul era înfățișat gras sau corpulent se deda plăcerilor Diavolești în viziunea clericilor?

- Mie mi se pare cam prea carnal, spuse Ileana.

- Da, chestie de gust...